

Buồn. Phải nói đó là một cảm giác mà con người ai cũng có. Buồn vì cô đơn. Buồn vì không đạt được ý nguyện. Buồn vì một dự định không thành công. Buồn vì một mất mát. Buồn vì chia xa một người thân. Tôi cũng buồn. Có thể nói buồn gần như là một cá tính của tôi. Tôi buồn vì tôi đã sống như một loài thú hoang dã ngày ăn đêm ngủ. Những cuộc vui qua đi, những giờ phút vui đầu mệt mỏi bên sách vở và hàng chục đĩa vi khuẩn để đạt được những thành công trong nghề nghiệp hầu như không bao giờ làm người ngoài nổi buồn trong lòng tôi. Cái cảm giác nặng trĩu mà người ta thường gọi là buồn vẫn thường xuất hiện trong tôi ở mọi nơi, mọi lúc.

Khương là một người bạn tâm giao của tôi. Thấy tôi than buồn, Khương bảo tôi buồn vì tôi quá vị kỷ. "Cứ nghe mày mở miệng nói một tiếng buồn là tao phát chán. Sống như

mày mà còn gì nữa cứ than buồn hoài. Dồn thì giờ vào làm việc, giúp đỡ người khác, và hưởng thụ, thử nghiệm những gì mày chưa biết thì mày sẽ hết buồn ngay. Khi mày không còn nghĩ về cái TÔI to lớn thì tự nhiên mày sẽ vui vẻ." Egoism, nói tiếng Anh có thể là vậy, có thể là tôi quá egoistic. Tôi nhồi nhét trong đầu mình bao mớ triết thuyết, chủ nghĩa, tôn giáo, và rồi với nỗi buồn của tôi, tôi thấy chúng thật vô nghĩa. Tôi chỉ tự hỏi không biết mình sẽ làm gì, ý nghĩa của cuộc đời mình là gì. Tôi là ai? Sinh từ đâu đến? Và chết đi về đâu? Và ý nghĩa của cả một cuộc đời mấy chục năm này là gì? Lòng vòng qua lại trong cái vòng luân hồi luân quần chỉ vì vô minh che lấp hay là vì con người chịu sự trừng phạt của Thượng Đế bị đày ra khỏi vườn Địa đàng, hay là vì con người chỉ là một sinh vật phát triển theo qui luật tiến hóa của vũ trụ? Tiền bạc, bảo hiểm, nhà cửa, xe cộ, vợ con, ôi thật

chán phèo. Ôi chao, xét cho cùng, tôi chỉ muốn "make sense" sự tồn tại của mình. Đối với tôi, những gì tôi học hỏi được như những tiền đề không được kiểm chứng. Thật khó chịu! Còn Khương, Khương ít học hơn, ít đọc sách hơn, nhưng nó sống đơn giản hạnh phúc hơn tôi. Nó vui vẻ hòa mình với mọi người, tham gia vào mọi cuộc chơi. Nó khá đẹp trai và thu hút được nhiều cô và nó cho rằng các mối tình đã khiến cho nó không còn suy tư về nỗi buồn của kiếp nhân sinh. Nó cười tôi là thằng điên vì chịu khó đi tìm những câu trả lời cho những câu hỏi không thể trả lời như vậy.

Thủy là người yêu của tôi. Thật ra gọi như vậy là vì thiên hạ hay gọi như vậy nhưng tôi thì chưa bao giờ nghĩ rằng mình yêu Thủy. Một người có thể chia sẻ với mình những giờ phút rảnh rỗi, những giây phút mà mình không bận rộn vì cuộc sống và những đeo đuổi của cá nhân. Thế thôi. Thực tế thì Thủy chia sẻ với tôi khá nhiều suy tư và lo lắng. Có thể nói, Thủy là một người con gái nhân từ, chịu khó lắng nghe, và đã làm cho tôi cảm thấy sự tồn tại của mình bớt nặng nề hơn.

Trong một buổi chiều thứ sáu khi tôi đưa bước chân hoang đạo khắp UC, Berkeley, tôi đã gặp Thủy tại câu lạc bộ triết học quốc tế của phân khoa triết. Tôi thấy tờ giấy quảng cáo dán trên cánh cửa kính về buổi thảo luận tôn giáo của nhóm thảo luận triết học này. Mới dọn đến học nơi đây như một grad student của ngành vi sinh học, thật sự tôi cảm thấy hơi cô đơn. Tôn giáo lại là một đề tài hứng thú để thảo luận, nhất là mình có thể khiến người ta tranh cãi bạt mạng.

Thế là tôi quyết định vào xem cho biết, cũng là cho qua một buổi chiều buồn chán. Gọi là câu lạc bộ triết học cho sang chỉ vì nó được các giáo sư triết học của UC Berkeley đỡ đầu, chứ thực ra thì chỉ có khoảng trên dăm ba thành viên thường trực còn ngoài ra là những tâm hồn có những thắc mắc lẩn thẩn như tôi lâu lâu tạt ngang lắng nghe để tìm một giải đáp cho cuộc sống hay giải sầu. Thủy là một thành viên thường trực của câu lạc bộ này. Thấy tôi, một người "đầu đen" như Thủy bỡ ngỡ bước vào, Thủy quay lưng lại ném cho tôi một cái nhìn đồng cảm và một nụ cười thân thiện. Theo phép lịch sự tự nhiên, tôi cũng nở một nụ cười, bỗng dưng tôi cảm thấy cô gái này quả thật dạn dĩ tự nhiên quá mức. Cô ta là người Á Châu duy nhất trước khi tôi hiện diện ở đây. Tôi vội vã tìm một chiếc ghế ngồi xuống sau lưng cô gái vì khá đông người xoay quanh bàn tròn, không còn chỗ trống cho tôi ngồi vào vòng tròn thảo luận. Cô gái ngồi trước mặt tôi với mái tóc uốn lăn quăn từng lọn giống như những con rắn hoang dại. Chỉ trong thoáng nhìn đầu tiên, tôi cũng nhận ra cô là một cô bé chỉ độ hai mươi tuổi, thua tôi gần cả chục tuổi đời, với vẻ mặt rất sáng sủa thông minh. Ánh mắt của cô bé rất đẹp, to tròn, có vẻ hơi buồn man mác với những suy tư mà nụ cười tươi rói vẫn không xóa nổi. Một ánh mắt khá thu hút. Lọn tóc uốn quăn này gần như tương phản với ánh mắt sâu lắng đó, cũng như cá tính của Thủy mà sau này tôi mới biết.

Buổi thảo luận rồi cũng qua đi với sự bùng nổ của nhiều ý kiến. Thủy cũng tham gia vào cuộc thảo luận rất sôi nổi qua những quan điểm xuất phát

từ kinh điển Phật giáo. Tôi cũng thích đức Phật Thích Ca lắm. Chính vì vậy mà tôi cũng đóng góp khá nhiều ý kiến thảo luận và không bỏ qua việc chú ý đến giọng nói nhẹ nhàng lưu loát với những suy tư sâu sắc của Thủy. Điểm gặp gỡ ban đầu đó đã nối liền hai chúng tôi lại với nhau.

Cô bé đã chủ động làm quen với tôi sau buổi chiều hôm đó. Tôi được biết, Thủy là sinh viên năm thứ hai, khoa kỹ thuật điện tử tại UC, Berkeley. Có lẽ Thủy học khá giỏi mới có thì giờ tham gia vào nhóm thảo luận triết học một cách thường xuyên như vậy. Thấy tôi là dân mới dọn đến từ Wisconsin, Thủy bèn tình nguyện làm hướng dẫn viên cho tôi. Mỗi giao tình cứ thắm đậm dần từ đây.

Không hiểu cô bé thích tôi ở điểm nào. Có lẽ vì tôi khoác cái vẻ thư sinh trong khi tôi thực sự là một tên bất cần đời, thích mạo hiểm. Nếu không, tôi không từ giã gia đình bạn bè một mình lên Oakland để sống một cuộc sống cô đơn và đắt đỏ. Có lẽ vì tôi là người đã chịu khó một cách khùng điên đi tìm những câu trả lời cho những câu hỏi lẩn thẩn của mình. Tôi không biết hay chỉ thắc mắc cho có lệ. Quan trọng gì chứ. Còn tôi, tôi đón nhận Thủy một cách tự nhiên, như một động vật hít thở không khí và bao giờ cũng nghĩ rằng bầu không khí với dư thừa oxygen đó không bao giờ với cạn. Tôi đón nhận Thủy khá dễ vì tôi cần có một người bạn, vì tôi thấy nói chuyện với Thủy ngay từ buổi ban đầu rất là dễ chịu, thoải mái. Tôi không có ý tìm một người bạn gái, một người tình.

Cuộc đời có những bất ngờ. Như thời tiết, mưa nắng, con người chỉ có thể dự đoán được phần nào mà thôi. Tôi cũng biết mối quan hệ của mình với Thủy là "không bình thường", vì tính cách của Thủy quá tự tin, quá dạn dĩ, không có vẻ rụt rè e thẹn thường thấy ở các cô gái Việt Nam. Tôi không muốn suy tư phức tạp. Nhưng những gì đến ắt phải đến. Để rồi vào một buổi chiều như bao buổi chiều khác, khi bên ngoài trời mưa ướt át buồn bã, trong căn hộ ấm cúng nhỏ xinh của Thủy, cái mối quan hệ đó đã bốc lửa theo tình yêu của Thủy đã dành cho tôi. Nụ cười khẩy của Khương trước các cô gái, sự khô cạn của những đề tài triết học, vẻ dạn dĩ thường ngày của Thủy đã khiến tôi không e dè nắm lấy tay Thủy và nhìn vào đôi mắt đẹp của Thủy thật lâu. Chỉ là một trò chơi. Trò đùa của ông Adam và bà Eve. Đôi mắt sâu thẳm rất đẹp đó đã ngược lên nhìn tôi rồi cô bé yên lặng chớp mắt nhìn xuống. Về e thẹn của người con gái lần đầu biết yêu đã làm cho tôi nóng ran cả người. Tôi lặng lẽ nâng khuôn mặt thông minh đang cúi đầu chờ đợi kia lên và đặt lên đó một nụ hôn, một nụ hôn mà cô bé không hề từ chối. Thủy đã tin tưởng trao trả cho tôi một nụ hôn nóng bỏng, cho tôi những gì mà tôi không hề chờ đợi... Nụ cười khẩy của Khương với gương mặt đều đặn: "Rốt cuộc mày cũng biết yêu!" như hiện ra trước mắt tôi. Mưa bên ngoài rả rích ...

Nhưng không, tôi vẫn không thừa nhận rằng tôi yêu Thủy. Tôi không đặt nặng tình cảm như những người khác, mà chỉ coi nó như là một trò

chơi. Phải, những ngày của tôi bên Thủy chỉ là một trò chơi. Ngay cả những giây phút ân ái bên nhau, tôi chỉ cảm thấy mình như một con thú hoang dã, thực hiện những gì mình nghĩ và cho là có lý mà thôi. Con người vốn là một con thú mà. Những cảm giác của tôi chẳng qua vì cấu trúc cơ thể vốn vậy. Có chăng cái mà nói tôi khác với thú tính là vì tôi chưa bao giờ "muốn" và thực hiện điều mình "muốn" mà Thủy chối từ. Thủy thường bảo tôi khác người và cô bé yêu tôi vì vậy. Còn tôi, tôi chưa bao giờ nói yêu Thủy và chỉ đáp lại những lời nói đó bằng những cái vuốt ve, những cái siết tay thật chặt, những nụ hôn. Một kỹ thuật trả lời tình tứ tôi đã học được qua phim ảnh đầu đó.

Có một hôm, ngồi bên nhau ở bờ hồ, ngắm nhìn trời xanh, mây trắng và đàn vịt trời đang bơi lội kiếm ăn trên hồ, tôi bỗng giật mình vì thấy một đám vịt trắng đang đuổi theo cầu xé một con vịt nâu một cách dã man. Tôi ném một viên đá để phân tán đám bạo lực hỗn loạn của bầy vịt, Thủy thở dài:

- Bạo lực ngay cả trong loài vịt, phải không anh?

Tôi cười buồn, giải thích:

- Con vịt màu nâu là con vịt cái đó. Cảnh tượng hỗn độn vừa rồi trong bầy vịt là cảnh tượng hiếp dâm tập thể. Có một vài nhà sinh vật học đang nghiên cứu về đề tài này trong các loài chim. Con người khác chẳng chỉ là có suy nghĩ và biết dừng lại những hành động có thể làm tổn thương đến người khác phái trong một chừng mực nào đó...

Thủy thở dài rồi chọt ép sát người vào ngực tôi và nói nhỏ:

- Anh biết không, em yêu anh vì anh "rất người" như vậy đó.

Tôi choàng tay qua bóp nhẹ vai Thủy. Cảnh tượng rất tình như vậy dễ làm cho người ta tưởng rằng tôi yêu Thủy lắm. Thực tế thì tôi chỉ muốn làm tròn trách nhiệm của mình, ít ra là như vậy. Tôi vẫn cảm thấy trong lòng mình một nỗi trống vắng. Tràn ngập trong tình yêu mà vẫn buồn, thật là lạ.

Khương gặp Thủy khi sang thăm tôi tính chuyện làm ăn. Lúc đó Thủy đang học năm cuối, sắp ra trường. Nó đã bị hấp hồn ngay vì vẻ đẹp sắc sảo của Thủy.

- Mà kiếm đâu ra một cô bé xinh xắn và nói chuyện có duyên như vậy?

- À, thì cũng vì tao là thằng điên đi tìm những câu trả lời cho những khúc mắc lẫn thân mới gặp được Thủy đó – tôi đáp.

Tôi nói tiếp cho nó nghe về những hoạt động mà Thủy tham gia dù bận rộn túi bụi vào việc học như sinh hoạt với trẻ em trong cộng đồng người Việt, sinh hoạt tích cực trong hội sinh viên Việt Nam VSA (Vietnamese Student Association),

thường xuyên tham gia vào nhóm thảo luận triết học, và còn bỏ ra mỗi tuần vài tiếng đồng hồ tự nguyện lắng nghe những người bị bế tắc trong cuộc sống khi họ gọi đến đường dây hotline.

- Mà thật là có phúc đó. Như vậy là mà hết buồn rồi chứ gì?

Tôi đáp lại nó một cách thật tình:

- Buồn thì vẫn là buồn mà mà, nỗi buồn vạn kỷ mà. Thủy cũng có những tâm sự buồn không ít đâu.

Khương chỉ trầm ngâm không nói tiếp.

Sau này, khi Khương đã dọn đến San Francisco mở tiệm sửa xe, nó thường lên thăm tôi và Thủy. Nó vẫn thường khen với tôi về đôi mắt hồ thu của Thủy. Nghe nó khen riết phát chán, tôi phải nói cho nó nghe về lý do tại sao đôi mắt đó lại u hoài đến vậy. Nó giật mình khi biết được sự thật đau lòng là Thủy vốn là một đứa trẻ bị hiếp dâm trên một chuyến vượt biên mà có lẽ chỉ có mình Thủy là người còn sống sót. Được vớt lên sau mấy ngày long đong trên mặt biển, một mình với khúc gỗ, cô bé đã tự ý thức rằng mình phải có ý chí sống còn. Được một gia đình người Mỹ nuôi dưỡng, Thủy đã hấp thụ nền văn hóa Hoa Kỳ một cách nhanh chóng, dù rằng cô bé vẫn hướng về nguồn gốc.

Bí mật của một người con gái yêu mình mà mình đem tiết lộ với một thằng bạn chuyên môn đeo đuổi con gái! Không phải, tôi không phải là người không đáng tin cậy. Thật ra, tôi thấy rõ suy tư của Thủy và Khương khá giống nhau, phải từ bỏ cái Tôi, sống vì người khác, thì cuộc sống mới có ý nghĩa cho nên mới kể cho nó nghe. Nó buồn lắm.

Kể từ đó, Khương đã để ý săn sóc Thủy nhiều hơn. Nó nói đó là nó tự nguyện. Khương bảo Thủy nhận nó làm anh nuôi vì nó vốn không có em và Thủy đã nhận lời. Hoạt động xã hội nào Thủy tham gia cũng kéo Khương theo được. Khương nói có một đứa em như Thủy làm cho cuộc đời nó tươi hơn, có ý nghĩa hơn nhiều. Nó còn nhắc nhở tôi phải làm điều này điều nọ mới tròn trách nhiệm của một tình nhân lý tưởng, mới làm cho Thủy vui được. Tôi không hề thắc mắc.

Tháng năm Thủy ra trường. Đã có vài hãng nhận Thủy. Thủy bận túi bụi. Tôi cũng bận rộn vì phải hoàn thành luận án thạc sĩ MS của tôi. Khoảng thời gian gần gũi của hai chúng tôi đã dành cho những mạch điện và những đĩa vi khuẩn lên men trong điều kiện xúc tác hữu cơ. Thỉnh thoảng Thủy vẫn gọi điện thoại trò chuyện. Thủy nói Khương thường xuyên thăm Thủy, và chia sẻ với Thủy nhiều chuyện. Thật tình mà nói, tôi không thấy ghen và cũng không thấy nhớ Thủy lắm, không thấy vương bận gì cho đến khi mẹ nuôi của Thủy gọi cho tôi vào chiều chủ nhật.

Reng... reng... tôi đang ngồi bên computer sửa lại một đoạn văn giải thích lý do phải dùng chất xúc tác hữu cơ đặc biệt trong thí nghiệm của mình. Sửa đi sửa lại hoài tôi cũng bực mình. Thôi, chắc là Thủy gọi. Nói chuyện với Thủy cũng đỡ nhức đầu.

- Hello, may I speak to Mr. David Tran please ?

Giọng nói của ai đây, hơi quen thuộc song tôi nhận không ra.

- I am Tiffany's mother. I need to talk to you.

Ồ, thì ra là bà mẹ nuôi của Thủy. Tôi đã gặp bà một lần khi Thủy dẫn về nhà giới thiệu. Chuyện gì đây? Chỉ trong thoáng lát, thắc mắc của tôi đã được giải thích. Thủy bị tử nạn xe cộ. Thủy lái xe từ nhà ở San Diego lên trường, gặp một chiếc xe của một người đàn ông thót lên xa lộ từ exit, và đi ngược hướng. Hai chiếc xe tông đầu vào nhau với tốc độ trên 60 miles một giờ đã tạo thành tai nạn kinh khủng, cả hai chết ngay tức khắc.

Tôi đã lặng người.

Đám ma Thủy, mẹ nuôi Thủy yêu cầu tôi đọc diếu văn. Ba mẹ nuôi của Thủy đều khóc. Đa số những người biết Thủy và gia đình đều đi đám táng vì Thủy là người rất được yêu mến và cái chết của Thủy thảm khốc, bất ngờ, và xui xẻo quá. Cũng độ hai trăm người bao gồm các bạn học của Thủy, những người quen của gia đình, và những thành viên của các hiệp hội mà Thủy tham gia. Khương cũng đi và nó khóc xối xả.

Trước đám tang, Khương đã nói chuyện rất lâu với tôi. Nó biết được tôi không hề khóc, không hề nhỏ một giọt nước mắt nào khi người tình mình mất nên tỏ ra rất giận dữ. Nó đập bàn hỏi tôi:

- Mà không yêu Thủy sao?

Tôi im lặng một chút rồi mới đáp:

- Thực tình mà nói, không.

Tôi không thể nói thật với nó là cảm giác của tôi nặng trĩu như thế nào khi cúi đầu bên những đĩa vi khuẩn và hiểu được rằng trong cơ thể con người mình lúc nhúc vô số vi sinh vật như một cây chết lúc nhúc đầy

giòi bọ. Và vì vậy không có khái niệm tình yêu, tất cả chỉ là tạm bợ. Chỉ là con người phải gán ghép ý nghĩa để cuộc sống mình có nghĩa mà thôi.

Khương đã phá vỡ câu nói phủ phàng của tôi bằng giọng nói trầm lặng như một hạt hăng hư hao nào đó đã bóp nát tim nó:

- Tao thì tao yêu Thủy, ngay từ phút đầu. Một con người như vậy với cá tính như vậy mà không đáng yêu sao được. Bây giờ thì ...

Nó nói tiếp:

- Mà thật đều cáng. Tại sao mà không nói cho Thủy biết điều đó?

Tôi không bất ngờ vì lời chửi của nó, nhưng hơi bất ngờ vì sự thật nó vừa tuyên bố. Tôi cười buồn:

- Mà đã biết, tao yêu bản thân tao hơn hết.

Khương từ tốn nói với tôi:

- Tao có thể xin mà một chuyện được không?

- Được chứ.

Khương thủng thẳng đáp:

- Mà có thể xin phép ba má nuôi của Thủy cho trồng trên mộ của Thủy những cành hoa Mimosa được không? Có một dạo Thủy đã nói với tao là she thích loài hoa này vì nó bình dị, dễ thương, hoang dã, tự nhiên như bản tính của her vậy. She thích hoa màu trắng nhất.

Tôi đã toại nguyện điều đó cho Khương. Ba mẹ nuôi của Thủy cũng chấp thuận vì họ cũng biết được điều này. Còn tôi lại không hề hay biết. Tôi chỉ biết khuynh hướng suy nghĩ của Thủy, những loại sách Thủy thích đọc, những mở triết thuyết Thủy thích...

Buồn. Tôi đến thăm mộ Thủy sau khi đã bảo vệ xong luận án thạc sĩ của mình. Tôi vẫn thường nghĩ rằng không có Thủy, tôi cũng vậy. Nhưng không. Có một chút trống vắng, vẫn vương nào đấy. Tôi không rõ. Trước bia mộ của Thủy ai đó vừa mới đặt một đóa hoa hồng đỏ thắm. Có lẽ là của Khương.

Nhìn những cánh hoa mimosa trắng lất phất trước gió, tựa như bông hoa trinh nữ hồng tía của Việt Nam, tôi chợt nhớ đến bài hát của ai đó: "Mimosa, từ đâu em đến nơi này... Anh đã biết rồi, vì em yêu cuộc sống trên cao, có thông reo và suối rì rào..." Thủy yêu những đỉnh cao. Cô bé đã nói một cách đầy tin tưởng: "Con người xây dựng những đỉnh cao vì mình có thể cải tạo thiên nhiên, cải tạo xã hội theo ý mình. Từ những gì mình xây dựng và học hỏi được mình khám phá ra những chiều sâu của bản thân mình

cũng như của cuộc sống, và từ đó sống có ý nghĩa hơn." Thủy yêu cuộc sống vì thế. Còn tôi, tôi muốn thoát ra khỏi cuộc sống với những suy tư dần vật, những cảm giác nhầy nhụa như nhà tù ngọt ngào giam hãm tôi. Phải chi tôi có thể chết thế cho Thủy, một trăm ngàn lần, tôi sẽ mãn nguyện biết bao.

Gió lất phất thổi vương vãi những cánh hồng khắp nơi. Những cọng lông nhỏ li ti của loài hoa Mimosa thì rung rinh trước gió như một nụ cười thông minh bình dị và thân thiện của Thủy ngày nào... Mimosa, em đã vào đời và làm đẹp cuộc đời một cách tự nhiên...

BCCB

